

Dushi,

Je bent vast ver weg, inmiddels, sinds ze je van me hebben losgerukt. En ik ben bang, ach... Dat je ons in de vergeethoek achterlaat, dat je oplost in hun wereld en ons met hun ogen bekijkt. Want hun wereld is dé wereld. Daar is wat zijn moet. En wij, onze aders zitten propvol ellende, tentenflarden zijn onze hemel en we schijten op hun stoep. Daarna wachten we en onze ogen krijgen donkere kringen.
Op het eind valt steeds de nacht.

Mijn hand beeft nu ze je haren niet langer voelt zinken in mijn roffelende hart. Ik stortte in toen je verdween, ach, onder hun rode en blauwe sirenes...

Weldra zullen ze je zeggen dat wij het uitschot zijn, het gespuis, de rotte appels, de gekken en moordenaars. Weldra, wanneer je oren de woorden herkennen achter de brabbelingen van de taal, wanneer je hun, gekrabd door de kwellingen van de jeugd, durft te vragen wie je moeder is. Weldra.
Ze zeggen dat we op de crackheuvel wonen.
We wonen op het enige stukje grond dat ze ons hebben gelaten.
We creperen.
De irisdiepe oceaan ligt bij het laatste

strand en als het einde zou komen, als ze ons van de heuvel
verjagen, nemen we de riolen in en de stilte van de nacht
zodat ze weer weten dat we bestaan.

Dushi, ze zullen je zeggen dat de mensen vrij en gelijk worden
geboren en meer van die sprookjes, maar luister naar haar
die huilt bij het Gare de l'Est, een hoop koters in haar armen,
naar de stilte van vrouwen die zelfs niet meer huilen, die,
sprakeloos, schreeuwen, want de taal schiet tekort om hun
pijn te openbaren.

Dushi,
de taal schiet tekort.

Ze verwijten ons slechts één woord te zeggen, kromme zinnen te
bezigen, over komma's te struikelen, te snauwen en schelden,
alsof zij met hun bloemrijke taal onze immense werkelijkheid
vorm kunnen geven. En ze durven Homeros te claimen, alsof
wij het niet zijn die ons, dag in dag uit, vastklampen aan de
wol van de schapen om aan Polyfemos te ontkomen, alsof zij
op een dag de wapens hebben opgenomen om hun broers te
wreken, alsof ik geen tien jaar de zeeën moest doorklieven om
mijn familie weer te vinden.

Dushi, de taal ontkiemt uit het vlees. Ze is de som van de barsten
die scheuren opdat de mond eindelijk zou voelen hoe de
getijden van de lucht de longen verdrinken.

Ze is overstroming van bressen, de rode draad die ontspruit
uit de botten van onze voorouders en die
op de punt van onze tanden kronkelt
en gilt van de honger.